

Sygn. akt V CSK 465/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa "P. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko "X." Spółce Akcyjnej w G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi w świetle art. 378 § 1 k.p.c. podnosi pominięcie przez Sąd drugiej instancji zarzutu naruszenia art. 231 k.p.c. przez jego niezastosowanie oraz wskazuje na naruszenie art. 382 k.p.c. poprzez nie uzupełnienie w postępowaniu apelacyjnym postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Wskazać należy, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej może zachodzić wówczas, gdy wskazane naruszenie przepisów prawa procesowego podlega kontroli Sądu Najwyższego i *prima facie* jest oczywiste. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oznacza również niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na te błędy postępowania, które dotyczą bezdowodowego ustalenia przez sąd faktów stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, w tym na naruszenie art. 231 k.p.c. dotyczącego domniemania faktycznego. W zakresie, w jakim skarżąca wiąże naruszenie tego przepisu, w powiązaniu z art. 378 § 1 k.p.c.,

z dokonaniem ustaleń przez Sąd drugiej instancji, zarzut jest niedopuszczalny, zaś w zakresie w jakiej zarzuca pominięcie przez ten Sąd zarzutu naruszenia tego przepisu przez sąd pierwszej instancji brak jest cechy oczywistości, skoro za miarodajne dla dokonania ustaleń zostały uznane dowody bezpośrednie. Naruszenie art. 382 k.p.c. polega na pominięciu przez sąd drugiej instancji w toku dokonywania ustaleń faktycznych części materiału dowodowego zgromadzonego przez sądami pierwszej i drugiej instancji, natomiast wykracza poza hipotezę tego przepisu twierdzenie, że sąd odwoławczy nie przeprowadził w określonym zakresie postępowania dowodowego. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi powódki na tle motywów zaskarżonego wyroku i podstaw tej skargi w znacznej części opartych na niedopuszczalnym, w postępowaniu kasacyjnym, kwestionowaniu ustaleń faktycznych, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).